

Stevo AKKERMAN Journalist bij 'Trouw' & winnaar van de Prijs voor het Spirituele Boek

Hoe ga je om met het nieuws dat je kind niet levensvatbaar is? Met de vertrouwensbreuk die je huwelijksleven aantast? Met je geloof dat haaks staat op de onzekerheden van het leven? Stevo AKKERMAN schreef zijn gevoelens daarover neer in *Donderdagmiddagdochter* en werd daarvoor terecht bekroond met de Prijs voor het Spirituele Boek.

'Iemand liefhebben houdt in dat je zijn anders-zijn aanvaardt'

Bert CLAERHOUT

Stevo AKKERMAN, geboren in 1963 in Den Helder, was de oudste van tien kinderen, van wie er drie zijn overleden. Zijn vader was hoofdonderwijzer en behoorde tot de 'vrijgemaakten', een protestants kerkgenootschap dat de traditie van de Reformatie puur en onvermengd voortzet en zich in 1944 afscheidde van de gereformeerde Kerken. AKKERMAN studeerde journalistiek en werkt als buitenlandredacteur bij de krant *Trouw*.

–Uw boek ontroert en klinkt zo authentiek dat het wellicht allemaal echt is gebeurd.

Dat is ook zo, al veranderde ik hier en daar een naam. Ik schreef onomwonden op wat ik nooit aan iemand zou kunnen vertellen. Het is een terugblik op mijn verleden. Op het strakke keurslijf van een streng religieus milieu, op mijn rebellie toen ik in Amersfoort journalistiek studeerde, op mijn levensvragen en twijfels op latere leeftijd. De titel, *Donderdagmiddagdochter*, verwijst naar Evy, ons kind dat op een donderdagnamiddag werd geboren en maar vijf kwartier leefde. Het is een boek dat ik 'moest' schrijven.

–Toch wachtte u ruim tien jaar om het verhaal te brengen. Waarom?

Ik was er niet klaar voor. Ik was opstandig, het ging de verkeerde kant op met mijn huwelijk, het geloof van mijn kindertijd zat me dwars en op de bevlogenheid van de pinkstergemeenschap waarbij mijn vrouw vertroosting vond, had ik het helemaal niet begrepen. Ik nam de tijd om afstand te nemen en tot rust te komen. Gaandeweg groeide de behoefte over een en ander te reflecteren – vooral over mijn geloof. Het was een proces van aantrekken en afstoten. Geloven kon ik nog nauwelijks, maar niet-geloven evenmin.

Een aantal ontmoetingen en enkele boeken zetten me opnieuw op het spoor van een authentiek christendom. En toen ik op een zondagochtend in Amsterdam toevallig de Engelse kerk in het begijnhof aan het Spui binnenstapte, leek het alsof ik een poortje had gevonden dat toegang bood tot een pleisterplek voor zoekende passanten zoals ik. Sindsdien leerde ik te proeven van het leven zonder God te verliezen.

Stevo Akkerman: „In mijn kindertijd was er geen ruimte voor een God van ontferming.” © Eran Oppenheimer

–Steunt een authentiek geloof hoe dan ook niet op twijfel en kritische bevraging?

Als je bedoelt dat twijfel in authenticiteit ligt besloten, beaam ik dat. In het milieu waarin ik ben opgegroeid, klinkt dat evenwel als een vrijzinnige gedachte.

„Je kunt ook van het leven proeven zonder God te verliezen”

Twijfelen was er niet aan de orde. De God van ontferming werd er weggestopt achter een muur van onwrikbaar en onwankelbaar weten.

–Uw boek belicht niet alleen een zoektocht naar een hernieuwd geloof, het is tegelijk een liefdesroman.

Ja, het gaat over een liefde die zwaar op de proef werd gesteld. Er ging een lang proces aan vooraf alvorens mijn vrouw en ik ons weer verzoenden. Een proces van loutering en uitzuivering, alsook het be-

sef dat echte liefde inhoudt dat je iemand bemint die anders is dan jezelf. Meestal ergert het anders-zijn van de ander je al gauw. Wat belangrijk is voor de een is dat evenwel niet noodzakelijk voor de ander. „Als je dat niet ziet, bemint je niet de ander, maar je spiegelbeeld in de ander. En dat werkt niet”, waarschuwde mijn zielendokter terecht.

–Als je dan ook nog over het geloof kibbelt, wordt het des te gecompliceerder, niet?

Het is inderdaad makkelijker te aanvaarden dat iemand een andere muzikale keuze heeft, dan te leren leven met uitgesproken religieuze opvattingen die niet de jouwe zijn. Dat mijn vrouw zich bij een pinkstergemeenschap aansloot, was voor mij onbegrijpelijk en mijn hele houding straalde dat uit. Zij verweet mij wel mijn groeiende agnosticisme, maar mijn afkeer van haar opvattingen was groter dan haar kritiek op mij.

Huwelijk en geloof, het ligt niet altijd makkelijk, ook al beweren we vaak van wel. Veel hangt van onze geloofsbeleving af. Hoe meer fundamentalistisch die is,

hoe moeilijker het wordt. Voorts gaan sommigen soepel om met diversiteit en tolerantie, terwijl dat voor anderen heel moeilijk is. Mijn autoritaire opvoeding en het gebrek aan tolerantie dat daarmee gepaard ging, speelden daar een rol in, ook al had ik me daar verstandelijk al lang tegen afgezet.

–Het verleden achterhaalt ons?

Zeker. Als je twintig bent, ligt alleen de toekomst voor je, maar naarmate je ouder wordt, haalt het verleden je weer in. En dan bots je, zoals in je jeugd, met dat geloof en die Kerk van toen.

Ik belandde in een spanningsveld dat ik geen tweede keer wilde meemaken. Het resulteerde in een confrontatie met mezelf, met de plek waar ik vandaan kwam, met het karakter van mijn vader en met wat ik van hem had overgenomen. Zo leer je je zwakheden kennen, maar je komt er wel gelouterd uit.

Stevo Akkerman, *Donderdagmiddagdochter*, Nieuw Amsterdam, 2013, 160 blz., 16,95 euro, ISBN 978 90 468 1530 4.